

חיל שריון
נפל ביום כ"ז באייר תשכ"ז (06.06.1967)
בן 31 בנופלו
מקום מנוחתו בית העלמין הצבאי חיפה

סגן

דויד (כיף) שלימק
בן רבקה וחיים

סיפור חייו

בן חיים ורבקה. נולד ביום כ"ו באלול תרצ"ו (13.9.1936) בחדרה. למד בבית-הספר היסודי על-שם ארלוזורוב אשר בחדרה ולאחר שסיים את לימודיו שם למד בקיבוץ עין-החורש. היה חניך תנועת "השומר הצעיר" ומדריך בה ובימי החופש היה יוצא במסגרת התנועה לבלות בחברתה. מילדותו היה מקנא בגדולים ובמעשיהם, היה סקרן לפעולותיו של אביו בפעולות המחתרתיים, והתעניין בפעולה הנמשכת והולכת של החדרת עולים "בלתי-ליגאליים" לארץ וגם בשאר עיסוקיו הציבוריים. תקופת-המתח שלפני סיום הלימודים בבית-הספר היסודי - בייחוד בשנתיים האחרונות - השאירה עליו את רישומה. בתקופה ההיא היתה המתיחות מרובה כי המדינה קמה, מלחמת-הקוממיות פרצה, פלישת הערבים באה - והנער היה עד לכשלונות-נצחונות אשר באו עם המאבק של המדינה על קיומה. הוא למד "במכון וינגייט" וסיים את לימודיו בו כמורה מוסמך לחינוך גופני בבית-הספר היסודי והתיכון; הוא ראה במקצועו זה שלו ייעוד. היתה לו תפישת-עולם לגבי מהותו של החינוך הגופני והאמין שהוא המחשל את אפיו של אדם, מתוך, מפתח ומשריש בו תכונות אצילות. פעילותו בעבודתו הציבורית היתה בשטח של ילדים נפגעי- שיתוק ודויד היה עוסק בה מתוך עדינות-הנפש ואהבה. באוקטובר 1954 גויס לצה"ל, סיים קורס-קצינים והגיע לדרגת סגן; השתתף במערכת-סיני כקצין בקרבות המיתלה.. באותם ימי מערכת-סיני נצרב באש-הקרב של מעבר-המיתלה ובאלפי נסים נשאר בחיים. אך כל זה נבלע בדממה ה"טבעית" שאפפה אותו. למן היום הוא היה נקרא למילואים. שנה אחת בלבד הספיק דויד ללמוד בחוג לגיאוגרפיה ומינהל במכון האוניברסיטאי של חיפה - אבל לא יותר, כי מלחמת ששת הימים פרצה ובמלחמה זו שוב היה במילואים וביום השני לקרבות, הוא כ"ז כ"ז באייר תשכ"ז (6.6.1967), נפל דויד כשהיה מפקד מחלקת-המרגמות של יחידת הסיור שעצמת האש שלה ודיוקה היוו תרומה חשובה לנצחון היחידה בקרב שריון-בשריון; אך באותו קרב לכיבוש עמק דותן באיזור ג'נין מצא דויד את מותו. הניח אשה וילד. הובא למנוחת-עולמים בבית-הקברות הצבאי בחיפה. הוצאה לאור חוברת הנושאת את שמו. בירחון של חברת "עמידר" הונצח שמו. כן הועלה זכרו בספרו של אביעזר גולן "אנשי הפלדה". מעזבונו הובא בילקוט עזבונו של הבנים שנפלו במערכות-ישראל - "גילוי אש" - כרך ד'.

(דף זה הוא חלק ממפעל הנצחה הממלכתי 'זכור', שנערך ע"י משרד הביטחון)

זכור
אחרי ההצגה הממלכתית למלד-פעילות ישראל

דוד שלימק

דוד נולד בחדרה. לאחר שסיים את לימודיו היסודיים בביה"ס ע"ש ארלוזורוב בחדרה, למד בבית הספר התיכון בקיבוץ עין - החורש שאביו היה בין מייסדיו. ב-1957, החל ללמוד במכון לחינוך גופני ע"ש וינגייט, בו הוסמך כמורה לחינוך גופני ולגיאוגרפיה. שנה אחת השתלם בשלוחת האוניברסיטה בחיפה, בחוג לגיאוגרפיה ומינהל.

באוקטובר 1954 גוייס לצה"ל, סיים קורס קצינים והגיע לדרגת סגן; השתתף במערכת סיני כמפקד מחלקת נח"ל מוצנח בקרבות המיתלה. לאחר נישואיו עבר לחדרה.

לימד בבי"ס "קפלן" בבית אליעזר, במעגן מיכאל ובתיכון בגן שמואל. במלחמת ששת הימים שירת במילואים.

ביום השני לקרבות, כ"ז באייר תשכ"ז (6.6.1967), נפל בהיותו מפקד מחלקת המרגמות של יחידת סיור, בקרב על ג'נין. הניח אשה וילד. הובא למנוחת עולמים בבית הקברות הצבאי בחיפה. חבריו וידידיו הוציאו לזכרו חוברת בשם "דוד". כמו כן הונצח זכרו בחוברת "לזכרם" שהוקדשה ללוחמי הסיירת שנפלו במערכות לשחרור הגדה ורמת הגולן.

דוד שלימק

לדמותו

"דוד היה ידוע כתלמיד מעולה, חד עין, בעל תפיסה מהירה, מעמיק בהרבה שטחים. ניחן בזכרון חזק, כושר שליטה עצמית וריכוז פנימי גבוה, ולכן למד מהר וטוב. הצטיין גם בתבונת כפיים.

חברו מספר עליו: "דוד היה רודף צדק וענוותן. אם כי היה בין התלמידים הטובים, לא התנשא מעולם. תמיד שופע מרץ, שמחה והומור. בכל שמחה או אירוע קולקטיבי ברור היה שידו של "כיף כיף" בדבר.

היה מארגן בשקט ומתבגר על כל תגובת זלזול, או חוסר שיתוף פעולה, בהערות שנונות ובהומור".

חברו לעבודה מציין אותו כבעל כושר הדרכה ומנהיגות למופת. ניהל את כל התחרויות האזוריות באתלטיקה קלה וכדורעף ללא כל תמורה. כאשר הוטל עליו, כמורה לחינוך גופני, ניהול אליפויות בתי ספר העל - יסודיים, עשה זאת

דוד שלימק

בהצלחה מופתית".

"בבני קבוץ הגלויות עתידנו", כתב כשהחל בדרכו כמורה לחינוך גופני, "ורק על ידי חינוך נכון נוכל לומר שאזרחינו אינם אנאלפבתיים ושאזרחינו הם אזרחי מדינת ישראל. יש לי הנאה בבוקר כשאני מעביר את התעמלות הבוקר. הם מבינים מהי משמעת והם רואים שישנה גם צורה תרבותית להתפרקות".

מדברי אביו: "דוד לא הלך להיהרג. הוא הלך למלא

שליחות לאומית וחלוצית אבל היה מוכן לכל. הוא אמר לי: 'מצבנו לחוץ עד מאוד. ככה זה לא יכול להמשיך יותר. לא נוכל להחזיק מעמד. חייבים לפעול, אחרת נהיה חנוקים!' הוא היה עצמאי. בהיותו בן 5 הלך לבדו לסניף קופת חולים כדי לקבל זריקה מהאחות. כשהיה בן 7 הופיע לפתע בלילה במזכירות מועצת פועלי חדרה שבה הייתי טרוד למעלה מעל הראש, והימים ימי החרדה כשרומל היה בשערי הארץ.

דוד שלימק

לתמיהתי על ביקורו זה השיב כי אמא אינה ישנה מרוב דאגה
וכי יכול אני כבר לחזור הביתה.

מכונס בתוך עצמו. ארועי הימים, ימי המתח, הפעולות
המחתרתיות, ההעפלה השאירו עליו את רישומם. במלחמת סיני
נצרב באש הקרב של מעבר מיתלה ונשאר בחיים בדרך נס.
משנסתיימה מלחמת סיני, ניקר משהו בלב משום שלא היתה
כל ידיעה ממנו. חלומות הטרידוני והנה באחד הלילות הגיע
כמו מעולם אחר.

למה לא נתת סימן חיים? למה? שאלנו אך תשובתו השקטה
פירקה את המתח והכניסה אותנו לאוירה של שלווה ומתינות
שמאחוריה הענווה, ההתכנסות בתוך עצמו שאיפיינה אותו.
'מה יש לספר?' הוא תמה. 'לא היה משהו מיוחד. פשוט לא
'צא לי להודיע'.

הוא חזר כמו מעולם אחר - ולא היה לו מה להודיע..."

דוד שלימק

מדברי רעייתו חיה: "בימי הכוננות שאלתי אותו: "מה יהיה אם הזחל שלך יעלה על מוקש?" והוא השיב בשקט ובנימה עיניינית שהיתה טבועה באופיו: " זה תלוי בכמות חומר הנפץ המצויה במוקש".

"קפדן היה. חרד לניקיון וסדר. כנראה שירש זאת מאמו. בערב היה מכין את הצלחת והסכו"ם, פורש את הלחם לארוחת בוקר, מבלי להפסיד רגע.

"נטה להרגלים קבועים וביקש לסגל אותם לחבריו, כל זאת ברוח טובה מבלי להטריד, מבלי להעיק.

לא רצה להפסיד זמן מיותר. בימי הכוננות אמר לי להכין את כל הדברים כי חס על הזמן המבוזבז".

יש מישהו שחי בשביל עצמו. דוד הקריב הכל בשביל הזולת."

דוד שלימק

אהב ילדים אהבת נפש. איל, בנו בן הארבע וחצי, כבש את

כולו. בימי הכוננות כשרבים היו מבקרים בביתו ומיחלים

למוצא פיו, היתה כל התענינותו נתונה לילד שהיה עיקר

חיו.

גם בחופשות קצרות היה רוב זמנו מבלה במשחקים עם

בנו יחידו.

מפקד הסיירות מספר כי אהב מאוד ילדים ואלה שמחו עמו.

מפקדו מציין אותו כ"מפקד מעולה אשר היה מחלק את

פקודותיו כלאחר יד, כאילו ברמז. מעולם לא אמר: " צריך

לפרוק מכונית!" אלא היה ניגש אל המכונית ומתחיל לפרוק

וכך היה גורף עמו את האחרים.

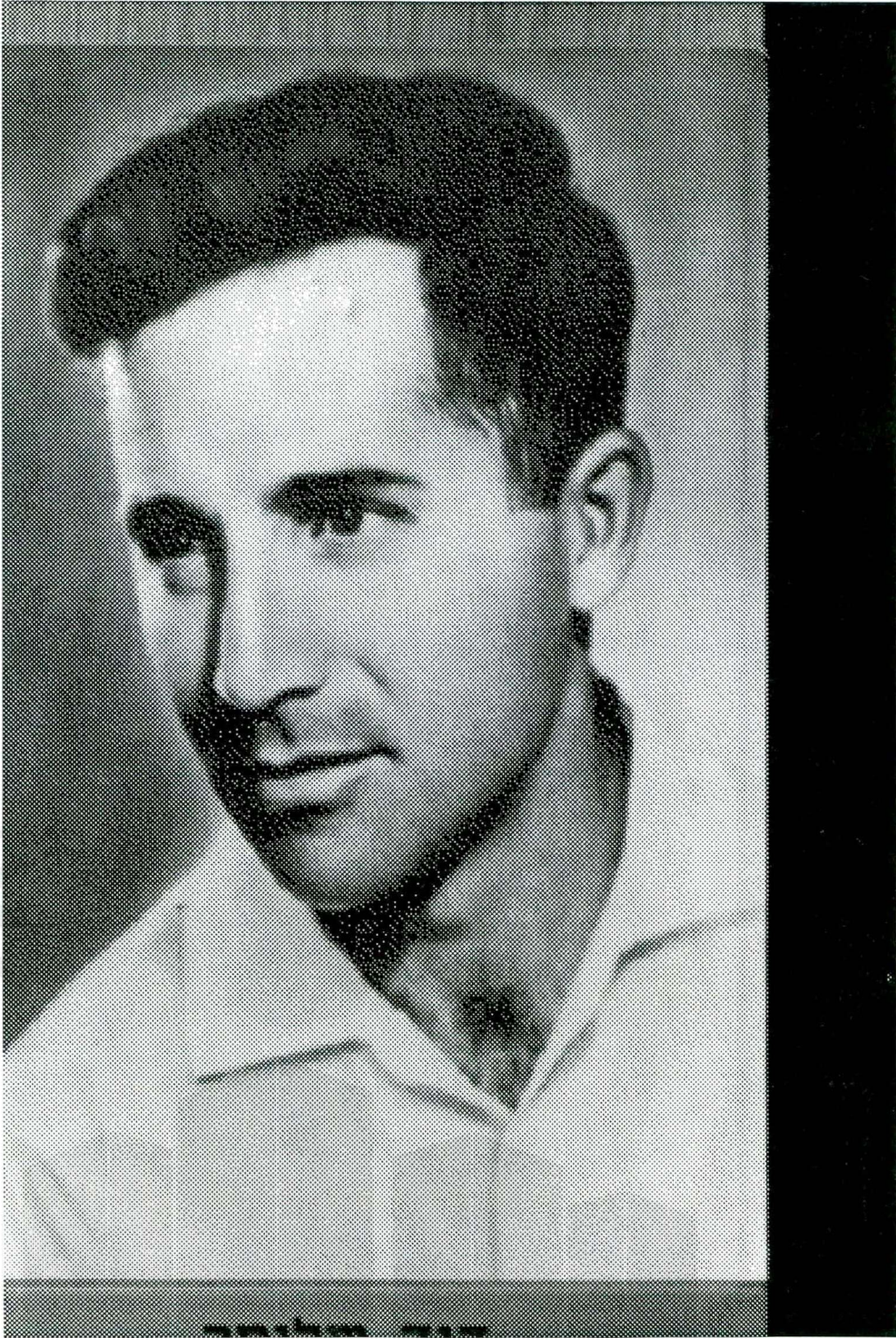
חברו, סגן יוסי, מספר ש "חבריו אהבו אותו והיו

מוכנים למענו הכל. הם בטחו בו וידעו שאפשר לסמוך עליו".

יד לבנים - חדרה

דוד שלימק
בן רבקה וחיים שלימק

13/09/36
06/06/67

כ"ו באלול תרצ"ו
כ"ז באייר תשכ"ז

נולד ביום
נפל ביום